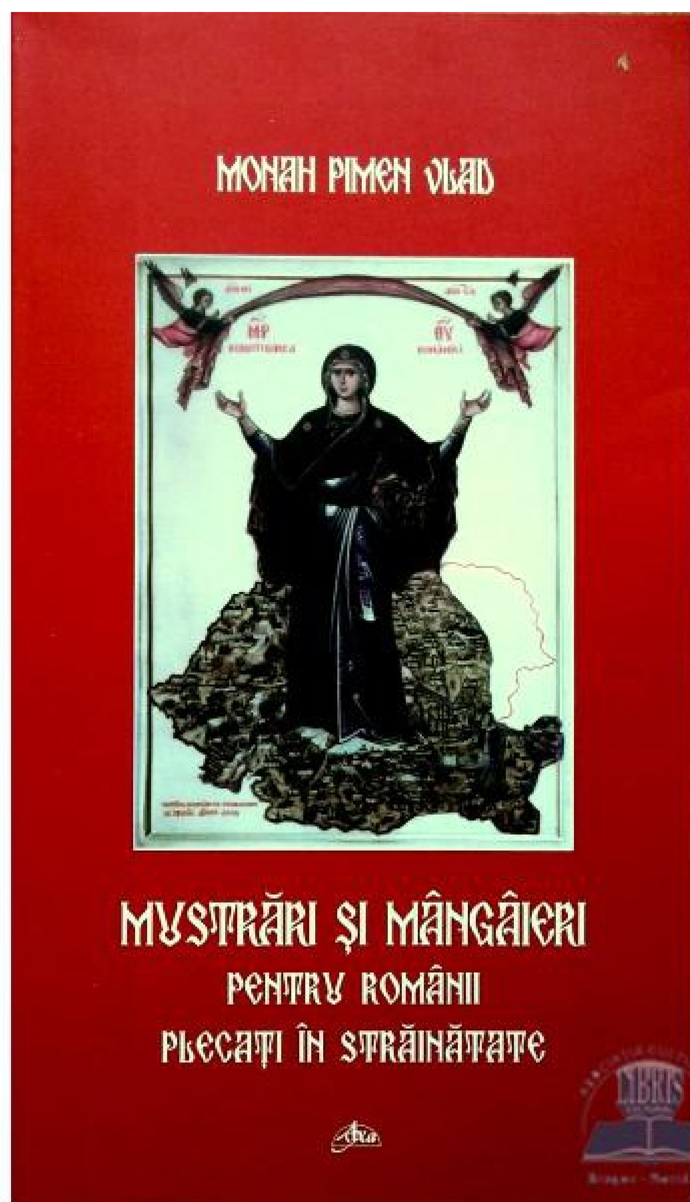
Monah PIMEN VLAD

Mustrări si mângâieri pentru românii plecati în străinătate

(cu relatări după fapte reale)

Coperta: Icoana Maicii Domnului pictată de ierodiaconul Matei, schitul Prodromul, Sfântul Munte Athos

Tehnoredactare: Velea Oana

Cuprins

Cuvânt înainte....4
La cules portocale în Grecia....4
Bani furați....6
Rușine de a fi româncă....8
Frumusețea de a fi român....9
„Ai fost băiat fain!”....11
Țiganii cocalari....12
Străinătatea și împrumuturile bancare....13
Ortodoxie și catolicism....16
Televizorul și cartea....17
Anii copilăriei....19
Adevărul și manipularea din mass-media....21
Sfintele icoanele din școli....22
Dușmanii din țară....23
Dușmanii din străinătate....23
Căsătoria cu străini....24
Răpire de fete pentru prostituție în străinătate....26
Faima românilor în străinătate....27
Familii de români....31
Cutia diavolului....32
Statul român....35
Poporul român, Sfinții români și Biserica Ortodoxă română....35
Diavolii de la garda financiară....38
Sfântul Ioan Gură de Aur....39

Cuvânt înainte

Omule bun, opreşte-te pentru câteva clipe asupra acestor pagini pe care le-am scris cu dragoste şi din dragoste faţă de tine care eşti zidirea lui Dumnezeu şi pribegeşti prin ţări străine. Vei găsi mustrări, dar vei găsi şi mângâieri. Oare doctorul nu curăţă mai întâi rana şi apoi pune balsamul vindecător? Aşa am încercat să fac şi eu, chiar dacă, poate, nu am reuşit aşa cum trebuia, neavând iscusinţa scrisului. Dar sper că vei fi înţelegător, acolo unde am greşit şi nu m-a lăsat inima să scriu doar despre românii plecaţi în străinătate. De aceea, am scris câteva lucruri şi despre problemele ţării, mustrând şi mângâind după cum am crezut de cuviinţă.

Cineva din străinătate mi-a pus o întrebare: Părinte, oare călugării din Sfântul Munte nu au nimic de spus în legătură cu problemele cu care se confruntă ţara şi credinţa noastră ortodoxă? Şi acelui român îi răspund scriind această carte. Da, aşa gândesc călugării români din Sfântul Munte şi sunt alături de ţara lor, făcând rugăciuni necontenite pentru binele ei.

Autorul

La cules portocale în Grecia

Era o zi de toamnă caldă, Ioan se plimba prin curte. Ceea ce discutase cu prietenii lui cu o zi înainte, acum nu-i dădea pace. Până acum, nu se gândise niciodată să plece la muncă în străinătate, se mulţumea cu puţinul lui. În primavară se liberase din armată şi şi-a lucrat pământul dar se gândea ca, încet, încet, să-şi facă şi o căsuţă. Era conştient că fratele lui mai mic va rămâne în casa părintească.

După un timp, se hotărî şi ieşi, ducându-se la cei trei prieteni şi le-a spus ca vrea să meargă şi el. Li se promisese că vor găsi de lucru în Grecia, în zona Peloponesului la cules de portocale. Până aici toate bune dar trebuiau sa dea câte 500 de euro ca să primească viza, atât le-a cerut persoana care le-a spus că o să-i ajute.

A împrumutat de pe la vecini şi iată-l cu viza pe paşaport. Au plecat cu autocarul până la Atena, de acolo i-a luat un român care îi aştepta şi care lucra de mai mult timp la portocale. L-a prezentat patronului grec şi au fost cazaţi toţi într-o cameră, care era construită pentru muncitori.

L-au întrebat pe românul mai vechi cu cât îi plăteşte grecul, iar el a spus că asta hotărăşte patronul, după munca pe care o fac. Primeau banii la fiecare sfârşit de săptămână. Grecul dădea banii românului mai vechi iar el îi împărţea la ceilalţi patru. Muncă era foarte multă, munceau de dimineaţă până seara iar mâncarea nu era prea grozavă. Bani li se dădeau destul de puţini şi nu era deloc aşa cum îşi închipuiau ei. Îi mai speria şi românul mai vechi că nu trebuie să iasă nicăieri şi să nu se întâlnească cu nimeni, pentru că lucrează ilegal şi poate să-i prindă poliţia.

Deci bani puţini, stres pe măsură şi mâncarea de dorit. Macaroanele erau mâncarea de bază.

Încet, încet, au început să mai înţeleagă şi ei câte ceva greceşte. Au trecut vreo două luni şi într-o seară a venit patronul, fiind la sfârşit de săptămână, ca să-i plătească. Şi, chemându-l pe românul nostru, i-a dat banii după obicei. Atunci Ioan, care începuse să înţeleagă câte ceva, s-a dus aproape de uşă să vadă ce-i zice grecul românului nostru, căci bănuiau ei că ceva nu este în regulă. După câteva clipe, vine românul cu banii şi atunci a înţeles Ioan al nostru ce le făcea compatriotul şi cum îi fura el. El le-a dat doar jumătate din suma pe care i-a dat-o grecul, ceilalţi îi băgase în buzunarul lui. Nu i-a zis nimic Ioan dar le-a spus după aceea prietenilor. A doua zi s-au dus la patronul grec şi i-au spus cu puţina lor greacă câţi bani le-a dat românul până acum. Când a înţeles grecul ce făcea românul în care avea încredere, l-a chemat şi i-a spus să plece că nu mai are nevoie de el şi să-i fie ruşine pentru ce a făcut. Când a plecat românul i-a ameninţat pe cei patru că o să îi aranjeze el.

Căsuţa unde locuiau ei era undeva între portocali. La câteva zile după cele întâmplate, într-o noapte, au tăbărât peste ei câţiva vlăjgani bine legaţi şi i-au luat la bătaie. Fiind luaţi prin surprindere, n-au apucat să se apere. Au fost bătuţi până au rămas aproape inconştienţi. După care atacatorii au dispărut. Cu greu şi-au revenit, unii dintre ei aveau coaste rupte şi erau cu toţii vineţi şi cu ochii umflaţi. Au zăcut vreo două zile la pat, după care, trei au plecat în ţară iar Ioan a venit în Sfântul Munte şi ne-a spus ce i s-a

întamplat. I-au trebuit cam două săptămâni ca să se pună pe picioare cum trebuie.

Bani furați

Viorel a venit la muncă direct în Sfântul Munte. Se pricepea un pic pe la zidărie, la turnat betoane şi şi-a găsit repede de lucru în perioada aceea. Astfel a lucrat toată vara.

Pe la sfârşitul lui noiembrie, s-a gândit să plece şi el în ţară. Şi a început să se intereseze cu ce să meargă. Se temea un pic, căci avea viza expirată de mult şi se gândea cum să facă să poată trece graniţa cu bine. Între timp, mai veniseră doi muncitori la Athos care spuneau că au lucrat prin Italia şi erau de undeva din zona Bacăului. Nu prea păreau ei oameni cinstiţi dar, totuşi, un părinte le-a dat ceva de lucru, dar după două zile i-a pus pe liber pentru că nu făceau aproape nimic. Unul din ei era şi destul de voinic, cu un ochi de sticlă. Au venit şi la părintele unde lucra Viorel şi au lucrat două zile cu acelaşi spor. Se tot uitau toată ziua după soare şi aşteptau masa.

Din discuţie au înţeles că Viorel vrea să plece în ţară, că stă din primăvară cu viza expirată. Atunci, ei i-au propus să meargă prin Italia că e mult mai simplu şi fără probleme. Că la vama cu Italia, nu se uită nimeni la viză fiind în UE. După mai multe discuţii, l-au convins şi au plecat împreună spre România.

Au plecat dimineaţa din Athos, iar pe la miezul nopţii, sună Viorel disperat în Sfântul Munte. Ce s-a întâmplat? Au ajuns la Tesalonic şi s-au cazat la un hotel, apoi au fost şi au mâncat şi au cumpărat şi ceva de băut dar nu mult ca să se îmbete. S-au cinstit şi s-au culcat. Pe la unu s-a trezit Viorel şi a văzut că era singur în cameră, a aprins becul şi a văzut că nu era nici bagajul lor dar nici geanta lui. Și-a dus mâna la buzunarul de la chiloţi unde avea puşi banii dar... surpriză, buzunarul era tăiat şi era gol. Patru mii de euro au dispărut într-o clipă. Îi dispăruseră şi pantalonii. Disperat, a coborât în chiloţi la recepţie şi a aflat de la recepţioner că i-a văzut plecând de mai bine de un ceas fără să bănuiască nimic.

Un părinte din Athos a sunat la un alt părinte, care facea teologia la Tesalonic şi l-a rugat să-l ajute. Acela a sunat la poliţie şi a spus ce s-a întâmplat dar primul lucru întrebat de poliţie a fost, dacă cel furat, are acte în regulă, căci dacă nu, îl vor aresta şi pe el. Atunci părintele a închis dându-şi seama că putea fi şi mai rău. Apoi s-a dus a doua zi la hotel, i-a cumpărat ce avea nevoie şi i-a plătit biletul spre România. Şi spunea Viorel că nu putea să doarmă în halul acesta în care să nu simtă nimic, dar se vede că i-au dat cu un spray pe la nas.

Până la urmă, după ce a ajuns în România, a aflat unde stăteau cei doi şi s-a dus la ei acasă. Cei doi, de faţă cu familiile lor, au spus că ei nu au luat nici un ban, că de fapt Viorel s-a îmbătat şi s-a dus la desfrânate şi a cheltuit banii. Nu au vrut să recunoască nimic şi Viorel a rămas păgubit, neputând să dovedească nimic. Şi pâna la urmă i-a lăsat la judecata lui Dumnezeu.

Poate o să vă întrebaţi de ce am scris aceste lucruri. Le-am scris pentru că mă doare neunirea dintre români. Mulţi, după ce ajung în străinătate, se ocolesc unii pe alţii. Oare de ce? Vă e ruşine că sunteţi români? Vă e ruşine cu limba noastră? Oare ştiţi cum îl numea Hanul tătar pe Tudor Şoimarul? Îi spunea *limbă dulce*, pentru că îi plăcea foarte mult graiul moldovenesc!

Bravo! Iar vouă vă e ruşine cu limba în care v-aţi născut, crescut şi în care vă rugaţi! Credeţi că mai era ţara noastră dacă nu ar fi existat unitate şi dragoste între strămoşii noştri? Unde este Sfântul Ştefan acum să ne vadă în ce stare am ajuns şi în ce stare ne-am adus ţara, cea pentru care el şi strămoşii noştrii şi-au vărsat sângele? Dacă erau oameni ca noi pe timpurile acelea, eram de mult paşalâc turcesc! Nu mai avem armată, tancurile le-am băgat la casare şi acum aşteptăm mila străinilor, care fac ce vor din noi!

Unde este credinţa fraţilor? Oare nu ştiţi că suntem ţara cu cele mai multe avorturi din Europa, calculate la număr de locuitori? Hai fraţilor, să ne întoarcem la Iisus Hristos şi să-I cerem ajutorul! Vreţi să vedeţi minuni? Rugaţi-vă cu credinţă şi le veţi vedea!

Oare pentru ce se duc majoritatea românilor în străinătate? Oare nu pentru a câştiga un ban şi a se întoarce înapoi în ţară ca să-şi întemeieze ceva, să-şi construiască o casă sau să-i investească în ceva? Oare de ce fraţilor nu vă ajutaţi între voi? Să vedeţi grecii cât sunt de uniţi între ei!

Îmi povestea un părinte grec, faptul că s-a dus odată în Australia unde avea câteva rude. S-a pregătit cu un pic de engleză, gândindu-se că va avea nevoie. Dar... surpriză! Când a ajuns la rudele lui, a văzut că locuiau pe o stradă unde erau numai greci. Toţi vorbeau în greceşte între ei şi aveau chiar magazinele deschise de ei şi cumpărau unii de la alţii ca să se ajute şi să poată supravieţui. Spunea părintele că a stat două luni acolo şi nu a avut nevoie de nici o boabă de engleză, pentru că toţi acolo vorbeau greceşte.

Rușine de a fi româncă

Să vă povestesc un lucru întâmplat într-un autobuz în Atena.

A urcat o femeie româncă în autobuz şi la doi paşi de ea era o altă româncă cu o fetiţă, cam de zece anişori. Românca, cea care avea fetiţa, avea o înfăţişare de grecoaică sau mai bine spus încerca să imite felul lor şi vorbea cu doi greci în limba lor, atunci fetiţa i-a zis ceva în româneşte dar, în momentul acela, maică-sa a ţipat la ea zicându-i în greceşte: „Nu vorbi aşa”.

Fetiţa, privind-o nevinovată, i-a zis din nou în româneşte „De ce nu am voie să vorbesc în româneşte?”. Atunci românca s-a uitat la ele, iar cea cu fetiţa i-a aruncat o privire plină de ură. Fetiţa i-a zis din nou mamei ei: „De ce te uiţi aşa urât la ea?”. Iar maică-sa a continuat să o certe şi să se bage în seamă cu cei doi greci.

Fetiţa era foarte nevinovată şi de o frumuseţe uimitoare, se vedea că a fost crescută undeva pe la bunici şi a luat din nevinovăţia şi bunătatea lor. Oprind autobuzul în staţie şi românca trebuind să coboare a trecut pe lângă fetiţă şi, privind-o cu dragoste, i-a zis: „Crăciun fericit, micuţo” şi a coborât. Când a auzit fetiţa aceste cuvinte, a făcut nişte ochişori mari şi a privit-o pe româncă cu părere de rău că pleacă iar maică-sa a rămas cu gura căscată, neaşteptându-se ca femeia de lângă ea să fie tot româncă.

Oare v-a plăcut această scenă? Îi era ruşine că e româncă şi se ruşina de limba ei.

Frumusețea de a fi român

Am întâlnit români care au o serie de ani în Grecia. Li s-au născut copiii aici şi nu i-au învăţat româneşte. Chiar ei în casă vorbesc între ei în greceşte, dar nu se gândesc că poate, peste o serie de ani, se vor întoarce în România şi oare nu le va fi ruşine că copiii lor nu ştiu româneşte?

Avem o limbă minunată, să nu ne batem joc de ea! Ce frumos sună cuvintele: dragoste, dor, smerenie, credinţă, nădejde; avem atâtea tradiţii frumoase în România oare de ce trebuie să le pierdem? Avem lucruri frumoase, păduri umbroase şi izvoare răcoroase!

Oameni buni, ce s-a întâmplat cu voi? De ce v-aţi înrăit aşa? Unde vă este dragostea şi ospitalitatea voastră? Oare nu vedeţi că ţara noastră este aproape vândută şi înglodată în datorii? Hai fraţilor să punem un pic umărul la ridicarea ei!

Ştiţi care este primul pas? Întoarcerea la Dumnezeu şi apropierea de El prin faptele noastre bune; toţi românii din ţară şi cei din străinătate. Prin spovedanie deasă şi Sfânta Împărtăşanie şi rugăciune multă!

În general, se dă vina pe conducere pentru mersul rău al ţării. Pe de o parte este adevărat că nu avem în conducere oameni care să ţină la ţara noastră şi să o iubească; chiar legile care se dau sunt, în majoritatea lor, împotriva ţării şi spre răul oamenilor!

Se strigă mereu că este criză prin toate mass-media, dar se alocă milioane grele pentru anticoncepţionale! S-au adus vaccinuri care aveau scopul să ne distrugă fetele între unsprezece şi nouăsprezece ani. De ce oare pentru aceste lucruri se găsesc bani? Iar femeilor care nasc li s-a redus perioada maternală la un an de zile şi s-a tăiat şi o parte din banii care se dădeau timp de doi ani pentru copil!

Fraţilor, ştiţi că în Rusia preşedintele ţării a alocat miliarde de euro în sistemul pediatric, zicând că, principala soluţie este creşterea numărului de copii în familie? Şi zicând că fiecare familie trebuie să aibă cel puţin trei copii!

Oare ştiţi că în China, este lege, ca fiecare familie, să nu aibă mai mult de un copil? Din această cauză, mulţi chinezi au început să se castreze. Dar ştiţi ce înseamnă aceasta, că, în timp de o generaţie, în China va scădea la jumătate populaţia pe care o are acum. Poate chiar mai mult, ţinând seama de cei care mor de diferite boli, sau familii care nu au nici un copil.

Oare vrem şi noi ca în câţiva zeci de ani să dispărem ca popor şi să fim

vânduţi cu totul străinilor?

Treziţi-vă românilor, încă mai este timp, Dumnezeu ne poate salva!

Am auzit că s-a pus în discuţie ca în România să le permită vrăjitoarelor să-şi deschidă cabinete legale, precum au şi avocaţii. Să funcţioneze ca o instituţie, să aibă toată libertatea. Oare nu este ruşine pentru o ţară ortodoxă de două mii de ani să accepte aşa ceva?

Unde sunt pământurile nostre mănoase care stau nelucrate? De ce nu se alocă bani în agricultură? Oare am uitat că în urmă cu câţiva ani eram grânarul Europei? Şi acum am ajuns să importăm grâu şi alte alimente din străinătate!

De ce oare românii noştri nu zic nimic? Ierarhilor, clericilor, oare nu aveţi nimic de spus în apărarea ţării? Oare v-aţi pus sufletele pentru turma sfinţiilor voastre? Oare când aţi văzut lupii venind şi sfâşiind turma aţi ieşit cu pieptul înainte ca să o apăraţi? Poate că ar fi bine să vă cercetaţi conştiinţa să vedeţi dacă vă mustră cu ceva! Oare dacă mâine veţi pleca la Iisus Hristos veţi putea spune deschis: „Doamne, am făcut tot ce am putut?”.

Nu vreau să acuz pe nimeni, ci vreau doar să trag un semnal de alarmă, ca să mai salvăm ce se poate! Poate că am intrat cam mult în problemele ţării, dar mă doare sufletul pentru ce se întâmplă cu ea!

Oare credeţi că noul card de sănătate este aşa de bun? Acolo va fi trecut tot istoricul bolilor noastre la care poate avea acces oricine este priceput în computere. Şi, după cum se ştie, se duce o luptă destul de mare pentru a se aproba prelevarea de organe şi transplantul. Adică, dacă ai ajuns în comă la spital, doctorii au tot dreptul asupra ta fară să fie nevoie de aprobarea rudelor. Pot spune că nu mai aveai scăpare şi să-ţi folosească organele pentru a le vinde în străinătate. Dacă stăm cu mâinile încrucişate şi aşteptăm, o sa fim tăiaţi ca animalele şi vânduţi la kilogram.

Mă doare că spun aceste lucruri! Dar încerc să ies din problemele cu care se confruntă ţara şi să mă mai plimb un pic cu gândul prin străinătate!

„Ai fost băiat fain!”

Cu doi ani în urmă, m-am dus până la Atena cu un pic de treabă, am urcat în metrou ca să merg spre Omonia, eram în picioare ţinându-mă cu mâna stângă de bara din mijloc.

La staţia următoare au urcat trei tineri care aveau peste 20 de ani şi erau bruneţi bine. Unul s-a postat în faţa mea să se ţină de bară, unul în stânga şi unul în dreapta, cel din dreapta mă supraveghea, iar cel din stânga stătea cumva într-o parte, eu aveam vesta de lână pe deasupra şi în buzunarul stâng aveam telefonul mobil.

După câteva clipe, ceva, parcă ca o voce îmi spunea: *uită-te la buzunarul stâng*! Am plecat uşor capul şi m-am uitat la buzunar şi ce am văzut? Mâna celui din stânga era lipită de buzunarul meu şi încerca să bage degetele înăuntru dar fară să se uite. El privea în faţă. Am stat aşa nemişcat şi urmăream mâna, pot spune că era şi ca un fel de curiozitate să văd ce face!

Cel din dreapta, care mă urmărea, a zis cu o voce destul de tare vorbind în româneşte: „Fii atent, se uită!”. Atunci acela şi-a retras încet mâna. Eu m-am uitat la toţi pe rând, iar ei mă urmăreau să vadă cum reacţionez. De fapt, îi cam luaseră emoţiile! Cel din dreapta începuse să se joace cu un telefon, iar picioarele îi mergeau pe loc. Atunci le-am zis cu voce destul de tare ca să mă audă toţi trei: „Măi băieţi, oare e frumos ce faceţi? Nu vă gândiţi că nu o să vă meargă mult şi s-ar putea să o încurcaţi?”.

Între timp, metroul a oprit în staţie şi unul dintre ei a zis: „Ai fost băiat fain!” şi apoi au coborât toţi trei. A zis aceste cuvinte pentru că şi-a dat seama că puteam să ţip şi să-i prindă, pentru că la greci nu e ca la noi. Dacă se întâmplă ceva, imediat sar oamenii să ajute. Erau toţi trei ţigani din România şi asta era meseria lor. Dacă îi întrebi ce fac în Grecia, spun ca au venit la muncă şi de fapt asta e meseria lor!

Țiganii cocalari

Am înţeles că în Franţa, în urmă cu câţiva ani s-au dus foarte mulţi şi şi-au făcut un fel de corturi, de cocioabe, prin afara Parisului. I-au lăsat un timp francezii gândindu-se că, după ce vor mai câştiga un ban, vor voi să intre şi ei în rândul oamenilor! Îşi vor închiria apartamente şi vor munci. Dar când au văzut că ei stau tot aşa şi se ocupă cu furatul, i-au strâns într-o zi pe toţi şi i-au dus cu avioanele în România.

Acum, cam de un an, au început să apară foarte mulţi în Grecia! Erau şi înainte dar acuma bat toate recordurile. La Tesalonic în parcul Aristotel sunt în lumea lor. Am văzut vreo douăzeci grămadă, cu tot cu copii. Beau, se ceartă, se bat, cerşesc. Mai nou, ţigăncile se îmbracă ca maicile catolice şi se dau cu un fel de cremă albă pe faţă şi stau la cerşit. Cred că au luat obiceiul de prin Italia şi Franţa! Mai pe la toate semafoarele principale: unii cerşesc iar alţii mai spală geamurile. Dacă ar fi liniştiţi, nu ar fi o problemă, dar se poartă urât şi fură tot ce prind. Am văzut pe o stradă o fanfară întreagă de ţigani cu trompete, tromboane, acordeoane şi cântau de toate. Uneori aud câte un acordeon cântând „Barca pe valuri”.

Şi dacă tot mi-am amintit, voi mai adauga ceva de ei. Mi-a povestit recent cineva că într-un sat din România, unde sunt mai mulţi ţigani, s-a sesizat de primărie, că la o ţigancă care avea zece copii, dispăruseră aproape toţi. S-au dus şi au luat-o la cercetări întrebând-o unde îi sunt copiii! „Pe aici”, a răspuns ţiganca, „uite-l pe Floricel, pe Sandocan...” şi apoi a început să mai strige pe la copiii vecinilor. După ce au strâns-o un pic cu uşa, a recunoscut că pe opt i-a vândut, că nu avea cu ce să-i crească. Adevărul era că-i vânduse la străini pentru organe şi luase câteva mii de euro de copil. Oare vă daţi seama ce a făcut? Şi câte cazuri de acestea se întâmplă în ţara noastră!

Fraţilor, dacă stăm cu mâinile în sân va fi vai de noi! Vom ajunge să mergem pe stradă, să te lovească o maşină, să fii dus la spital în stare gravă şi până să afle rudele, tu să fii tăiat şi exportat! Se pot înscena accidente căci dacă cineva din străinătate a intrat prin computer în baza de date de pe cardul tău de sănătate şi a văzut că ai organe sănătoase, le comandă din timp şi atunci trebuieşti ajutat să ţi se întâmple ceva, căci clienţii nu aşteaptă!

Voi mai povesti o scenă din Italia şi apoi îi voi lăsa pe sărmanii ţigani în pace,

pentru că şi ei sunt făpturile lui Dumnezeu, care se trag din neamul lui Ham şi care la rândul lui, a fost pedepsit de tatăl său!

Un părinte s-a dus şi el în Italia ca să viziteze catacombele. Avea ceva rude pe acolo. Într-una din zile, a trecut printr-un parc care era plin cu ţigani români. Au tăbărât câteva ţigănci pe el şi au început să cerşească. Părintele, văzând că nu mai scapă de ele, le-a zis: „nu vă e ruşine să staţi aici toată ziua şi să cerşiţi, de ce nu vă duceţi la muncă?”.

Atunci s-au ridicat vreo trei ţigani şi, venind spre el, i-a zis: „cum îndrăzneşti să vorbeşti aşa?”. Şi veneau hotărâţi spre el. Văzând părintele că se îngroaşă gluma, a luat-o repede din loc.

Străinătatea şi împrumuturile bancare

Recent, am fost la duhovnic şi i-am zis că vreau să scriu această carte şi mi-a zis să scriu să nu mai plece românii singuri în străinătate. Se referea la cei căsătoriţi. Dacă pleacă bărbatul, să-şi ia şi femeia cu el. Să nu plece unul fără altul, căci din această cauză s-au despărţit foarte mulţi.

Putem spune că, din cei plecaţi în străinătate, cam şaptezeci la sută s-au despărţit. Iar copii lor au rămas să fie crescuţi de bunici, dacă au, sau la mila Domnului. Ştiu că nu din cauza binelui pleacă românii noştri în străinătate, fiecare vrea să câştige un ban ca să aibă cu ce trăi! Mulţi sunt datori la bănci!

În privinţa băncilor, tare bine era dacă oamenii încercau să nu se încurce cu ele. Căci a fost mai mult o capcană, o ispită de a-i atrage să facă împrumuturi. Au făcut mulţi din cei care nu aveau neapărată trebuinţă.

Oare e normal, când faci un împrumut, să-ţi cumperi un televizor cu plasmă cât peretele, să-ţi schimbi mobila, să-ţi iei haine la modă sau să-ţi iei alte lucruri care nu sunt de mare trebuinţă? Oare credeţi că merită să-ţi dai libertatea pentru aceste lucruri de

nimic? Ştiţi cum au păţit mulţi? Au făcut un împrumut ca să-şi aranjeze casa prin interior şi şi-au pus garanţie casa lor. Iar neputând să plătească, au pierdut casa cu totul. Nu daţi pasărea din mână pentru cea de pe gard.

Tu, omule, care te-ai dus la muncă în străinătate şi ţi-ai lăsat soţia cu copii acasă, oare de ce te-ai abătut de la scopul cu care ai plecat? Eşti mulţumit de tine acum că trăieşti cu altă femeie?

Oare cu ce ochi te vei întoarce la soţia ta care te aşteaptă cu drag, la copilaşii tăi care te visează în fiecare noapte şi când se trezesc o întreabă pe soţia ta: „mami, oare când vine tati acasă, că ne este dor de el?”. Oare nu te gândeşti la ei? La început te gândeai mai mult, dar acum ai început să-ţi trăieşti viaţa şi să cheltuieşti banii fără folos! Lor le trimiţi foarte puţini pentru că nu-ţi mai ajung ţie de distracţii şi de femei. Oare nu ţi-e frică de Dumnezeu, că va veni mânia Lui peste tine şi în curând te vei îmbolnăvi? Unde te vei duce atunci, la cine vei cere ajutorul? Întoarce-te, omule, la Dumnezeu şi la familia ta, acum cât mai este timp. Nu-ţi distruge familia pentru o plăcere trecătoare!

Sau tu, femeie care ţi-ai lăsat soţul acasă cu copii şi ai plecat în străinătate. Oare eşti mulţumită de tine? Oare ai reuşit să te păstrezi curată? Oare te duci tu Duminica la Biserică ca să-I mulţumeşti lui Dumnezeu că ai de muncă şi eşti sănătoasă? Şi oare Îi ceri tu lui Dumnezeu şi Măicuţei Domnului ca să aibă grijă de bărbatul tău şi de copilaşi? Dacă ai şti ce dor le este de tine. Sărută zilnic fotografiile cu chipul tău. Să încerci să rămâi o mamă bună şi credincioasă şi să nu cedezi la cei care îţi oferă bani şi plăceri trecătoare ca să te poată prinde în cursă şi să îţi distrugă familia şi sufletul!

Dar oare tu, tânărule, care ai plecat în străinătate ţesând visuri frumoase în mintea ta, că vei aduna bani şi îţi vei construi o căsuţă, poate îţi vei lua şi o maşină şi dacă mai rămân ceva, te vei apuca de o afacere rentabilă. Oare în ce stare eşti acum? Mai ai acele visuri după trei ani de străinătate? Sau ai văzut cât este de greu şi cum banii se împrăştie aşa de uşor? Oare ţi-a mai rămas vreun vis din cele cu care ai plecat? Sau ai renunţat la toate şi încerci să-ţi trăieşti viaţa? Gândeşte-te bine, pentru că viaţa este scurtă şi nu merită să ne batem joc de ea! Viaţa trebuie trăită frumos! Trebuie să fie ca o zi însorită, ca un zâmbet suav şi dulce! Eşti de atâţia ani în străinătate, oare ţi-ai găsit un duhovnic la care să te spovedeşti şi să te ajute în momentele grele? Sau poate ai şi uitat de

credinţa ortodoxă şi te duci la catolici s-au la protestanţi! Să nu fie!

Iar tu, fată tânără, nu ai rezistat tentaţiei şi ai plecat în străinătate! Poate mai ai rude plecate înaintea ta sau nu ai pe nimeni! Ai vrut să câştigi banul tău, pentru că în România nu se mai poate trăi! Oare ai reuşit ce ţi-ai propus? Oare mai ai sensibilitatea cu care ai plecat de acasă? Sau te-ai făcut rea şi vorbeşti urât? Oare necazurile străinătăţii te-au apropiat mai mult de Dumnezeu sau te-au îndepărtat cu totul?

Dar tu, care ai ajuns în casele de desfrânare ca să te vinzi pentru bani, oare ce a fost în mintea ta? Da! Cu tine vorbesc, cea care te-ai bălăcit în toate mizeriile omeneşti! Dacă ai şti cât de mult ţi-ai înnegrit sufletul şi cum plânge Maica Domnului pentru tine, văzându-te în ce stare ai ajuns! Hai acum, lasă totul şi fugi, renunţă la viaţa asta de mizerie! Du-te repede şi te spovedeşte şi începe o viaţa nouă, aproape de Dumnezeu care este bun şi te iubeşte!

De tine ce să zic, cea care te-ai îndrăgostit de un catolic sau de un protestant! Tu care stai acum cu gândul mai mult la el şi eşti în stare să renunţi la toate pentru el, chiar şi la credinţa ta strămoşească! Gândeşte-te bine ce faci! Trezeşte-te şi fii cu picioarele pe pământ! Poate acesta (bărbatul), care acum îţi zâmbeşte frumos şi îţi face toate mofturile, poate mâine te va scoate în stradă! Oare merită să-l schimbi cu Iisus Hristos care a fost întotdeauna lângă tine şi nu te-a părăsit nici o clipă? Dacă îmi spui că el te iubeşte cu adevărat, atunci spune-i să treacă el la credinţa ortodoxă! Şi, până nu va trece prin scăldătoarea botezului, să nu ai nici o părtăşire cu el pentru că te vei căi mai târziu.

Ortodoxie şi catolicism

Sau voi, cei care îmi spuneţi că mergeţi la biserica catolică pentru că vă e greu să mergeţi la Biserica Ortodoxă, pentru că e departe! Nu fraţilor, aici vă înşelaţi! Faceţi un pic de efort şi duceţi-vă la o Biserică Ortodoxă, fie românească, grecească sau rusească. Numai să fie ortodoxă! Aceasta o spun pentru cei care sunt în ţările cu mai puţine biserici ortodoxe.

Dar ce să spun pentru cei care sunt în Grecia, aceştia nu au nici o îndreptăţire! Sunt biserici la tot pasul. În Atena se slujeşte la două biserici în româneşte, având preoţi români. La Biserica Sfântul Nectarie din zona Academiei, strada Asclipiu şi la bisericuţa Sfântul Vasile din Piaţa Kumunduru.

Dar ceea ce mă doare mai mult, este că în Atena pe Aharnon este o biserică greco-catolică care are un preot catolic român, Biserica Sfânta Treime. Şi dureros este că foarte mulţi români ortodocşi se duc la această biserică! Mulţi îşi botează copii acolo sau se cunună la acea biserică sau se împărtăşesc!

Fraţilor, oare nu ştiţi ce au spus Sfinţii Părinţi: „un Domn, o credinţă şi un botez”. Deci nu există decât o singură Biserică. Voi reda aici cuvintele Sfântului Iustin Popovici din Serbia: „Ce absurditate tragică! Să se desemneze papa locţiitor şi înlocuitor al Domnului şi Dumnezeului care pretutindenea este. Dogma despre infaibilitatea papei-om este erezia ereziilor, o răzvrătire fără precedent împotriva lui Iisus Hristos Dumnezeul-Om. În istoria neamului omenesc există trei mari căderi: a lui Adam, a lui Iuda şi a papei”.

Acestea au fost cuvintele Sfântului Iustin Popovici care a trăit în zilele noastre! Voi mai adăuga ce a spus şi Sfântul Nectarie din Eghina, Sfântul care ne iubeşte foarte mult pe noi românii şi se fac mii de minuni în România prin mijlocirile lui. Acest sfânt a spus: „Biserica Apuseană a pierdut libertatea ei duhovnicească, şi-a pierdut podoaba, s-a zguduit din temeliile ei, s-a lipsit de bogăţia Harului Sfântului Duh, de prezenţa lui Iisus Hristos. În cele din urmă a ajuns un trup mut, fără duh şi suflet”.

Aţi văzut ce a spus sfântul Nectarie, deci biserica catolică este lipsită de Duhul Sfânt! Deci, îndrăznesc să vă spun la toţi ortodocşii care v-aţi cununat la această biserică din Atena, de pe Aharnon, unde este preotul catolic Eduard, cununiile nu vă sunt valabile iar botezurile la fel! De aceea, duceţi-vă şi le faceţi din nou la Biserica Ortodoxă! Mamelor, nu vă mai duceţi să vă împărtăşiţi copiii acolo!

Am auzit de o familie ortodoxă care şi-a împărtăşit copilul la biserica greco-

catolică de pe Aharnon şi a început copilul să aibă coşmaruri, să tresară prin somn şi să ţipe iar după ce a întrerupt-o cu acea biserică şi s-a dus ia biserica ortodoxă unde l-a împărtăşit, şi-a revenit şi s-a liniştit.

Aceste lucruri sunt valabile pentru toţi românii din străinătate care se duc la bisericile catolice. Fiţi atenţi, că nu putem sluji la doi Domni. Noi avem Cap al Bisericii pe Iisus Hristos iar catolicii îl au pe papa care a luat locul lui Hristos! Treaba lor ce fac, vor răspunde pentru faptele lor, dar noi să nu avem împărtăşire cu ei!

Ca oameni, să respectăm pe toată lumea şi să-i ajutăm, dar când e vorba de credinţă, trebuie să ne-o susţinem şi să o apărăm! Eu, personal, nu am nimic cu nimeni, nici cu catolicii, nici cu protestanţii, nu-i urăsc dar nici nu vreau să am împărtăşire cu ei! Mă rog ca bunul Dumnezeu să-i lumineze şi să-i întoarcă la ortodoxie, la mama de la care au plecat, aşa cum s-a întors şi Fiul risipitor din Evanghelie.

Cine vrea să afle câteva detalii despre cum s-au separat catolicii de ortodocşi, să citească broşura scoasă de sfânta mănăstire Paraklitu, tradusă în româneşte de ieroschimonahul Ştefan Nuţescu intitulată: „Despre cum s-a făcut pe sine papa împărat şi dumnezeu”.

Televizorul şi cartea

Fraţilor, vă rog să vă faceţi timp să citiţi şi cărţi ortodoxe, nici nu vă daţi seama câtă putere şi curaj luaţi prin citire! Mai lăsaţi la o parte televizorul şi internetul pentru că vă distrug viaţa!

Poate spuneţi că nu aveţi timp de citit, că munciţi, sau că aveţi familie! Dar oare ţi-ai cercetat conştiinţa, oare chiar nu ai timp deloc? Fii un pic sincer şi spune-mi, câte ore te uiţi la televizor sau cât timp îţi mănâncă internetul, de câte ori nu adormi cu ochii la televizor şi cu telecomanda în mână schimbând canalele, adormi după ore de uitat la televizor fără să mai apuci să stingi lumina şi te trezeşti dimineaţa cu ochii umflaţi şi obosit!

Omule, îţi dau un sfat: ia încearcă timp de o săptămână să nu te uiţi la televizor şi să nu deschizi nici computerul, completează timpul care îl pierdeai acolo cu următoarele lucruri: fă-ţi un pic de timp pentru familie, pentru soţie şi copii, discută cu ei, joacă-te cu ei, povesteşte-le ceva frumos, apoi ia o carte duhovnicească şi citeşte câteva pagini, dacă poţi, citeşte un acatist şi un paraclis la Maica Domnului. Poţi să le citeşti şi copiilor dintr-o carte duhovnicească sau soţiei în timp ce pregăteşte ceva de mâncare. Am să vă recomand o carte foarte bună apărută recent: „Sfântul Nectarie, Minuni în România", citiţi-o şi o să-mi mulţumiţi, o să vedeţi cât de aproape de noi este Sfântul Nectarie din Eghina şi câte minuni face. Ai cancer, ai diabet, ai cataractă sau nu poţi avea copii, aleargă la Sfântul Nectarie şi vei vedea cât ajutor vei primi! Femeile care s-au rugat lui înainte de naştere, au născut în mai puţin de o oră!

Dimineaţa, înainte de a pleca la muncă, nu uita să faci o mică rugăciune, ca să te ajute Dumnezeu şi să te păzească. Seara, când vii acasă, mulţumeşte-I că ai mai trecut o zi cu bine!

Când vii seara acasă, nu veni beat şi nu-ţi descărca of-ul pe nevastă şi pe copii! Nu-i face ca să te urască, lasă toate necazurile dincolo de uşă şi intră cu faţa veselă găsind un cuvânt bun pentru fiecare. Dacă poţi, să aduci din când în când câte o floare soţiei tale! Nici nu-ţi dai seama cât de mult contează gestul acesta. Pe copii nu-i învăţa cu tot felul de jucării, monştri, brontozauri. Mai bine le iei jucării frumoase: corăbioare, trenuleţe sau păpuşi, ursuleţi.

Tu, soţie care munceşti toată ziua, încearcă să păstrezi un zâmbet pentru seara când vii acasă şi încearcă să-ţi faci un pic de timp pentru o mâncare caldă de casă. Poate uneori vii obosită şi preferi să te aşezi în faţa televizorului, la telenovele sau la prezentări de modă. Te rog, nu pierde timpul cu aşa ceva pentru că îţi distrugi familia! Tu trebuie să fii căldura familiei! Cu atât mai mult dacă nu lucrezi şi stai acasă cu copiii! Fă-ţi timp pentru ei şi nu-i lăsa toată ziua la desene animate, că-i nenoroceşti!

Oare ştiţi că, copiilor care cresc de mici cu ochii la televizor, nu li se mai dezvoltă creierul? Vor rămâne mult mai înceţi la minte! Nu vor putea fi capabili să creeze nimic. Mintea lor va fi îmbâcsită cu tot ce au văzut la televizor! Apoi, vor avea probleme mari cu vederea. Poate ţie ca mamă, îţi convine mai mult să-i laşi în faţa televizorului, ca să ai mai mult timp liber. Dar gândeşte-te şi la ei, sărmanii şi nu-i distruge de mici. De ce credeţi că a rămas zicala în popor „cei şapte ani de acasă"?

Anii copilăriei

Îmi amintesc de anii copilăriei, ce frumos era, chiar dacă era în perioada comunistă. Eram nouă fraţi iar unchiul de alături avea şase copii. Locuiam la ţară, pe o uliţă mai retrasă, fiind chiar ultima casă. În continuare era câmpia deschisă, iar un pic mai sus se afla un deal.

Vara ne bucuram de verdeaţa care era în jurul nostru, de aerul curat şi toată vara nu puneam încălţări în picioare decât la şcoală, la biserică, în locuri mai oficiale. Era o frumuseţe să alergi desculţ prin iarba moale sau prin noroi.

Toamna se forma, mai la deal de noi, aria, unde se aduna recolta de pe câmp şi ca paznic era un bătrân pe care îl chema Meleton. Prinsese cele două războaie mondiale. Ne aşezam pe şanţ în jurul lui şi îl ascultam cu gurile căscate şi cu ochii mari povestindu-ne de prin timpul războaielor. Prin câte trecuse sărmanul - comandase o trupă de soldaţi în al doilea război mondial şi avea ce povesti.

La doi kilometri de noi, trecea râul Moldova, altă bucurie pe noi. Cât era vara de lungă ne făceam timp cel puţin o dată pe săptămână să ne bălăcim în apa ei curată şi frumoasă! Cred că ştiţi că şi-a luat denumirea de Moldova de la căţeaua lui Dragoş Vodă care s-a înecat în apa ei şi pe care o chema Molda.

Apoi, când venea iarna, alte bucurii. În afară de faptul că trebuia să facem cărări prin zăpada uriaşă, care uneori ajungea şi la doi metri, urma bulgăreala. Ce ne mai jucam în zăpadă! Apoi scoteam sania şi tot drumul era al nostru. Pe acolo mai treceau căruţele de la colectiv care duceau gunoi pe câmp. Atunci bucuria noastră, că ne agăţam săniile de căruţă şi eram plimbaţi pe gratis.

Când am mai crescut, ne-am făcut schiuri din scândură de fag, le îndoiam vârfurile în apă clocotită. Cu ele ne duceam pe deal şi ne dădeam drumul la vale.

Odată m-am dus cu fratele meu şi având numai o pereche de schiuri, ne-am urcat amândoi pe ele. El şi-a băgat picioarele în curele fiind în faţă iar eu în spatele lui m-am urcat pe schiuri şi am pornit cu toată viteza la vale. La început toate bune, dar când am ajuns la o trambulină şi am zburat prin aer, eu am scăpat mai ieftin neavând curele la picioare. Dar fratele meu când a căzut i s-a înfipt un schiu în zăpada. Avantajul lui a fost că s-a rupt în două căci altfel putea să-şi rupă piciorul. Eu am căzut pe burtă, dar el cu capul în jos în zăpadă şi a trebuit să-l trag de picioare ca să-l scot. Când veneam acasă ne puneam mâinile într-un lighean cu apă rece, că le aveam îngheţate şi dureau în contact cu

căldura din casă. Uneori jucam fotbal pe zăpadă şi bineînţeles la toate jocurile acestea participau şi verişorii de alături.

Iar seara aveam altă bucurie, venea bunica şi ne povestea şi ea prin câte trecuse în timpul războiului şi după aceea. Moşul săracul, a murit în timpul războiului. Pe fetiţa lui cea mai mică nu a apucat să o vadă decât o singură dată când a venit într-o permisie. Era mică, abia se născuse. Când a plecat înapoi pe front, a început să plângă, i-a îmbrăţişat pe toţi, pe bunica şi pe cei trei copilaşi şi a zis: „de acum nu se ştie dacă o să vă mai văd”. Şi a plecat cu lacrimi în ochi şi bun dus a fost. L-a aşteptat mult timp sărmana bunica, dar nu a mai venit. A întrebat peste tot dar degeaba. După o serie bună de ani, venea odată cu trenul de la Suceava şi erau mai mulţi oameni în compartiment şi din discuţie s-a aflat din ce sat era. Şi atunci unul din oameni a întrebat-o dacă cunoaşte o femeie Domnica căruia soţul, Alexandru, i-a murit în război. Când a auzit bunica, i s-au muiat picioarele şi a zis că ea este.

Atunci omul a povestit următoarele: pe timpul războiului comandam o grupă de zece soldaţi şi înaintam undeva în Basarabia printr-un lan de grâu, mergând toţi aproape unul de altul în linie. Undeva mai la distanţă era o tufă de mărăcini şi nu ne aşteptam să fie nemţi pe acolo. Dar de fapt chiar acolo aveau montată o mitralieră. Ne-au secerat cât ai clipi, iar eu fiind mai iute m-am aruncat repede pe burtă, ceilalţi căzând toţi. Alexandru a fost împuşcat în picior sus şi s-a stors de sânge, l-am legat piciorul dar degeaba, că era sus şi nu am putut să fac nimic mai mult deoarece nemţii trăgeau continuu. M-a rugat să transmit familiei cum a murit. Grâul era mic şi abia cu greu am reuşit să mă retrag târându-mă pe burtă. Ceilalţi au murit toţi. Când s-a putut, a doua zi, au fost luaţi şi îngropaţi în satul din apropiere.

Săraca bunica, cât a mai plâns când a aflat cum a murit moşul! Apoi şi-a rezolvat cu hârtiile şi s-a dus în Basarabia în satul acela, i-a găsit mormântul şi i-a făcut pomenirea. S-a mai dus şi alte dăţi când a putut. Nu s-a mai căsătorit, şi-a adunat toate puterile şi şi-a crescut pe cei trei copii, care trăiesc cu toţii fiind acum bătrâni. De câţiva ani a plecat şi ea la Domnul. Dumnezeu să o odihnească cu drepţii.

Altă bucurie pe care o aveam era cititul. Citeam enorm căci îmi plăcea foarte mult. Televizor nu aveam şi nici nu ne trebuia căci aveam cu ce umple timpul. Duminica mergeam cu toţii la biserică. După ce am crescut mărişori, ne spovedeam şi noi copiii. Nu trecea post fără să ne spovedim iar seara nu trecea fără „Tatăl nostru” şi ce mai trebuia! Dimineaţa la fel.

Aşa era copilăria noastră pe timpul acela şi era foarte frumoasă şi curată, fiindcă nu auzeai vorbindu-se urât în familie, nu se înjura, nu beţii, nu ţigări.

Adevărul și manipularea din mass-media

Cred ca m-am întins prea mult, pierzându-mă în anii copilăriei şi ar trebui să mă întorc la timpurile de acum, să vedem ce este de făcut în situaţia de faţă, când copilul se trezeşte cu televizorul în faţă. Aici ar trebui să vă indic o revistă foarte folositoare, care apare lunar în România şi care se numeşte „Familia ortodoxă”. Aceasta este extraordinară pentru familia de astăzi, pentru problemele cu care se confruntă. Puteţi să vă abonaţi la ea. Chiar am să trec aici câteva numere de telefon ca să puteţi lua legătura cu cei de la redacţie: telefon fix: 021.312.6138 şi mobil: 0733.319.609 sau 0741.933.264 sau 0766.500.985. În aceasta veţi găsi şi minuni şi sfaturi folositoare dar şi tot ceea ce se întâmplă cu noi la ora actulă pe plan politic, doar adevărul, nu ceea ce vi se bagă în faţa prin mass media. Cât de uşor poate fi coruptă mintea omului prin televizor!

Am întâlnit oameni simpli care susţineau anumite lucruri doar pentru că le-au văzut la televizor. Nu vă lăsaţi fraţilor amăgiţi pentru că acolo se arată numai ce trebuie să vedeţi şi se prezintă în aşa manieră, ca să-şi atingă scopul!

Vă repet din nou fraţilor, nu vă mai pierdeţi timpul la televizor pentru că o să vă pierdeţi de realitate. Ca să gândim corect, mintea trebuie să o avem limpede şi curată.

Am văzut o fotografie în urmă cu câţiva ani adusă de cineva din Rusia. O persoană a făcut o fotografie altei persoane care se afla lângă un televizor care era închis. Când a developat fotografia, pe ecranul televizorului era un diavol groaznic de urât. Ştiţi cum numea stareţul Iacov Ţalichi televizorul? Îi spunea *cutia diavolului*, care este pusă la loc de cinste în casele oamenilor! Acesta este un idol care trebuie scos din casele oamenilor şi nu icoanele pe care se luptă unii oameni fără Dumnezeu ca să le scoată din instituţiile publice şi în special din şcoli! Oare nu vedeţi că prin scoaterea icoanelor se urmăreşte îndepărtarea lui Dumnezeu din mintea copiilor?

Sfintele icoanele din şcoli

Eu aş propune ca fiecare şcoală să aibă un sfânt ocrotitor, de exemplu pe Sfinţii Trei Ierarhi: Vasile, Grigore şi Ioan care erau cei mai învăţaţi la timpul lor; sau pe Sfânta Muceniţă Ecaterina care dobândise toata înţelepciunea şi, la vârsta de optsprezece ani, a biruit pe toţi înţelepţii de atunci.

Chiar fiecare clasă ar trebui să aibă un Sfânt ocrotitor şi să fie icoana lui mare pe perete. Nici nu vă daţi seama cât de mult i-ar ajuta pe copii. Nu vă luaţi după unul sau doi oameni fără Dumnezeu care strigă că-i deranjează icoanele şi nu pot să înveţe copiii lor!

Fraţilor, suntem ţară ortodoxă de două mii de ani! Oare ce-au făcut strămoşii noştri, cum şi-au apărat credinţa şi ţara? Oare nu prin credinţă am supravieţuit ca neam? Dar în perioada comunistă câţi sfinţi a dat ţara? Cei mai buni oameni şi creştini au trecut prin închisori şi majoritatea şi-au lăsat oasele acolo! Numai Dumnezeu ştie câţi sfinţi se află la Aiud în groapa robilor!

Tare m-aş bucura să aud că a luat măsuri biserica noastră ca să fixeze o zi de prăznuire la toţi mucenicii care au pătimit în perioada comunistă. Poate că aţi auzit că ruşii şi-au canonizat mii de sfinţi care au pătimit în perioada comunistă. Aceeaşi iniţiativă au luat-o şi sârbii şi bulgarii. Dar oare noi ce mai aşteptăm? Şi aici am să adaug un lucru, după părerea mea, simplu: mă gândesc că până nu ne canonizăm sfinţii din perioada comunistă şi nu le dăm cinstea cuvenită, nu vor înceta necazurile din România. Oare ştiţi câte minuni fac moaştele lor de la Aiud? Şi poate aţi auzit că multe dintre ele au izvorât mir. Încercaţi să citiţi cartea: „Mărturisitorii. Minuni. Mărturii. Repere” şi acolo veţi vedea o parte din minunile pe care le fac!

Dușmanii din țară

Astăzi am fost la duhovnic şi am aflat un lucru destul de urât: avea bătrânul un sul de hârtie igienica adus din România care avea întipărite cruci pe el. Erau cruci exact cum se fac pe veşmintele preoţeşti. Şi mi-a spus bătrânul, că acest lucru nu putea să-l facă un creştin ortodox. Cel care are fabrica trebuie să fie de altă religie. Trebuie să fie cineva care urăşte Crucea lui Iisus Hristos şi nu o suportă, de aceea s-a gândit să o batjocorească în felul acesta. De aceea, să fiţi atenţi cei care cumpăraţi hârtie igienică şi să o evitaţi pe cea cu cruci. De fapt, ar trebui cerut fabricii să schimbe modelul şi să pună flori sau altceva. Iar dacă nu înţelege, ar trebui să nu mai cumpere nimeni din produsele fabricii!

Ţara nu are nevoie de cei care îi doresc răul şi îi batjocoresc credinţa!

Dușmanii din străinătate

Bieţii noştri români câte au pătimit prin ţările străine ca să câştige un ban şi ţara noastră este aproape vândută străinilor.

Îmi povestea cineva că s-au dus doi români cu maşina în Serbia, ca să ducă câteva mărunţişuri să le vândă acolo şi să aducă câteva lucruri care se căutau în România. După ce şi-au rezolvat treburile, fiind deja noapte, au plecat spre ţară. Erau încă în Serbia pe un drum între două oraşe. La un moment dat a venit o maşină din spate şi a intrat în depăşire mergând odată cu ei. Când s-a uitat şoferul, să vadă de ce nu-i depăşeşte, l-au trecut transpiraţiile şi i-a zis celui din dreapta: oare vezi ce văd eu? Când s-a uitat şi acela a văzut o puşcă scoasă din maşina cealaltă cu ţeava îndreptată spre capul şoferului român. Din rânduiala lui Dumnezeu, în momentul acela s-au văzut luminile unei maşini care venea din faţă. Atunci cei cu puşca au accelerat şi au trecut în faţa lor. Atunci românii au frânat brusc şi după ce a trecut maşina care venea din faţă, au întors repede şi s-au întors cu toată viteza în oraş unde au stat până a doua zi şi au plecat acasă pe lumină, mulţumin-

du-I lui Dumnezeu că i-a salvat.

Alt român s-a dus în Turcia cu soţia lui ca să vândă şi ei câteva lucruri printre care aveau şi săpun. Când stăteau ei cu marfa în piaţă, a venit un turc şi a spus că vrea să le cumpere tot săpunul, dar nu are bani la el. Şi i-a zis românului ca să-i dea tot săpunul şi să meargă soţia lui cu el ca să îi plătească. Românul nostru bucuros că i-a luat tot săpunul şi încă la un preţ bun nu s-a gândit la nimic rău şi a fost de acord. Şi a rămas sărmanul de el în piaţa aşteptând ca să i se întoarca soţia, dar în zadar. Nu s-a întors nici în ziua aceea, nici în următoarea. S-a dus la poliţie dar degeaba, pentru că nu s-a rezolvat nimic. Şi după două săptămâni de căutări şi aşteptări, s-a întors singur acasă.

Căsătoria cu străini

Alt lucru dureros este că la multe fete românce li s-a pus pata că vor să se căsătorească cu străini. Multe dintre ele au ajuns astfel să se lepede de credinţa ortodoxă. Sărmanele de ele nici nu ştiu ce le aşteaptă în străinătate şi, după cum spunea un părinte, că şi-au vândut credinţa pentru o verighetă. Şi câte dintre ele s-au întors în România având un copil în braţe şi blestemându-şi ziua când au plecat în străinatate.

Cunosc un caz, de o fată care s-a îndrăgostit de un arab de prin Arabia Saudită; şi ce i-a spus arabul: că are averi mari acasă, că va fi singura lui femeie, chiar dacă legea lui îi permite să aibă mai multe femei. După ce i-a umplut capul cu poveşti făcând-o pe româncă să viseze la palatele din Şeherezada, iar ea, prinţesa, plimbându-se prin ele şi fiind ţinută pe palmă, a luat-o cu el în Arabia Saudită.

După ce a ajuns românca noastră acolo, s-a trezit la realitate şi a văzut că

arabul nostru avea într-adevar o casă destul de mare dar mai avea şi vreo patru femei între care una era şefă. Şi bineînţeles că românca a trebuit să treacă la musulmani şi a devenit sluga lor. Treaba ei era să păzească caprele. Mergea toată ziua prin căldurile acelea cu caprele la păscut. La noi în România e o frumuseţe să mergi cu caprele sau cu oile la păscut. Dar acolo e un chin, pentru că ajunge temperatura la soare până la peste şaizeci de grade celsius şi nu ai nici un pic de umbră şi nici un izvor. Iarba este împrăştiată printre stânci câte un fir ici, colo. A întâlnit-o odată un grup de români pe această femeie care le-a spus necazul. Avea deja zece ani de când păştea caprele!

Alta s-a căsătorit cu un italian. Băiat prezentabil, cu maniere bune, a făcut ceva afaceri în România, deci într-un cuvânt „bărbatul ideal pentru o femeie". Românca avea şi ea pretenţiile ei, era dintr-o familie bună dar dorea cu tot dinadinsul să se căsătorească cu un străin cizelat, socotind că băieţii români nu sunt de nasul ei.

S-a dus în Italia, a făcut nunta şi apoi au plecat în luna de miere, care a fost superbă. Era foarte mulţumită de alegerea ei, mai ales că italianul avea o vilă cu două etaje. Bineînţeles, că în acea vilă locuia şi mama italianului, pe care acesta o respecta foarte mult.

După ce s-au întors din luna de miere, chiar din prima zi, românca a fost deşteptată la ora cinci dimineaţa de mama italianului care i-a spus că aici nu a venit ca să doarmă, i-a pus mătura în mână şi a spus că trebuie să facă curăţenie în toată vila. Acest lucru s-a repetat şi în zilele următoare. Şi când s-a plâns soţului ei, acesta i-a spus să facă tot ce îi va spune mama lui, pentru că ea conduce casa. Când veneau musafirii, trebuiau serviţi, deoarece soţul avea afaceri şi prieteni mulţi. Cu timpul, şi-a dat seama ca era pe post de slujitoare în casă. A rezistat un an, în care a reuşit să strângă câţiva bani pentru drum, a intrat şi în posesia paşaportului. Apoi, cu prima ocazie, a plecat spre România. Ajungând în ţară, a spus la toate prietenele ei să nu mai viseze la străini pentru că sunt mult mai buni românii noştri.

Poate o să spuneţi că văd numai lucrurile rele dar nu e aşa, ci am scris aceste rânduri ca să atenţionez un pic pe cei care visează la străinătate, ca să fie mai atenţi.

Răpire de fete pentru prostituție în străinătate

Voi mai scrie doar o întâmplare care le priveşte pe fetele tinere. Cu câţiva ani în urmă, cineva aduna fete tinere din Republica Moldova spunând că le aduce la muncă în Grecia.

Un băiat, care vroia să vina şi el, l-a rugat pe cel care aduna, să-l treacă şi pe el pe listă. Dar cel care aduna i-a spus că are nevoie numai de fete. Dar insistând băiatul, l-a luat şi pe el. A plătit şi el câteva sute de euro după cum plăteau şi fetele. Au fost urcaţi într-o maşină şi duşi până la un anumit punct. Iar de acolo i-a preluat altă maşină şi tot aşa până la graniţa cu Grecia. Toţi erau trecuţi ilegal, căci nu aveau viză. Acolo i-a aşteptat un grec cu o dubă şi i-a urcat pe toţi pe întuneric. Şi de aceea nu a văzut că are un băiat între fete. Şi grecul a plătit la bucată pentru fete, la cel care le adusese. De fapt, le-a cumpărat de la cel care le adusese.

După ce a trecut graniţa şi a ajuns unde trebuia, a văzut că are şi un băiat. Atunci a zis: „cu fetele fac treabă bună că-mi scot banii înapoi dar cu tine ce să fac? Dacă vrei să te las să pleci, trebuie să-mi plăteşti o mie de euro ca să-mi scot banii înapoi”. Cred că aţi înţeles care era situaţia şi pentru ce au fost aduse fetele, chiar dacă lor li s-a spus că vor fi duse la muncă. Grecul avea câteva case de desfrânare şi avea nevoie de fete tinere. Numai Dumnezeu ştie ce pătimeau fetele care se împotriveau şi nu acceptau ce li se cerea. Poate le drogau şi făceau inconştiente ceea ce n-ar fi făcut fiind conştiente.

Oricum, asta a fost soarta celor aproape douăzeci de fete aduse. Atunci, românul care avea un unchi de mai mulţi ani în Grecia, l-a sunat pe acesta ca să vină să-i plătească cei o mie de euro pe care îi cerea grecul. I-a dat un punct de întâlnire undeva mai retras, ameninţându-l să nu facă vreun gest necugetat dacă vrea să-şi mai vadă nepotul. Când a plecat grecul la întâlnire, l-a încuiat pe băiat undeva într-o casă părăsită, căci nu-l dusese acolo unde avea el locurile mai oficiale. Între timp, băiatul a reuşit să spargă un geam şi să fugă. Ajungând la un telefon public, l-a sunat imediat pe unchiul lui care se apropia de locul întâlnirii şi i-a spus că a reuşit să fugă şi locul unde se afla. Atunci unchiul a întors maşina şi nu s-a mai dus la întâlnire. S-a dus şi şi-a luat nepotul şi şi-au văzut de treaba lor. Am povestit acest fapt ca să le avertizez pe fetele tinere, care vor să plece în străinătate, să fie mai atente!

Faima românilor în străinătate

Sper să fie îndestulătoare cele pe care le-am scris. Acum, voi încerca să scriu şi câteva lucruri mai frumoase, care se petrec cu românii din străinătate.

Aici aş vrea să adaug că românii noştri, sunt foarte capabili în toate domeniile. Chiar şi din furat au făcut o artă. În privinţa calculatoarelor nici nu mai vorbesc. Avem doctori foarte buni, ingineri la fel; iar în construcţii deasemenea. Sunt cartiere întregi în Israel care au fost construite de români. Vorba unui părinte român din Basarbia: „ieftin, bun şi mult la kil".

Multor ţări le-a convenit să primească români, pentru că făceau treabă bună pe bani puţini. La fel şi femeile care lucrează ca menajere, sunt gospodine foarte bune şi harnice. Slăbiciunea pe care o mai au unii bărbaţi este băutura.

Cu vreo şaisprezece ani în urmă, am găsit într-un ziar scris că tocmai s-a finalizat construcţia metroului care străbătea tot Los Angeles-ul din America. Iar proiectul a fost făcut de un inginer român.

Am cunoscut în Tesalonic o româncă ce face traduceri în şase limbi. Şi chiar am asistat la o scenă din biroul ei. A intrat un grec foarte agitat în birou şi a început să o acuze că s-a stricat liftul din cauza ei şi a celor care vin acolo cu bagaje multe. Acel grec era avocat şi avea birou cu un etaj mai sus. Şi vreau să mai adaug că în tot blocul sunt numai birouri de la diferite firme sau de avocatură. Iar românca, era singura străină din tot blocul, lucrând la firma care face transport de persoane Grecia-România şi invers.

Cât timp şi-a spus grecul tot of-ul, românca a stat calmă. Apoi la fel de liniştită a început să-i spună:

„Mă acuzaţi că din cauza noastră s-a stricat liftul, dar eu vreau să vă spun că ieri auzeam lovituri puternice în uşa liftului, cu câteva etaje mai sus. Cineva nervos, lovea cu picioarele în uşă. Şi oare ştiţi de câte ori am fost chemată să fac curăţenie la intrarea în bloc, spunându-mi-se că e mizerie din cauza românilor care vin? Nu am spus niciodată nimic şi am făcut curăţenie chiar dacă pe acolo fac mizerie şi albanezii şi chinezii care vin la cafeneaua de alături! Dar, pentru că suntem străini, ne acuzaţi mereu pe noi. Şi am să vă mai spun un lucru, că de câte ori v-am întâlnit pe sălile tribunalului, întotdeauna v-am salutat, dar dumneavoastră niciodată nu mi-aţi răspuns! Nu am pretenţie, dar m-am gândit

că aşa e frumos ca între vecini care lucrăm de ani de zile în acelaşi bloc. Să ne dăm, cel puţin, bună ziua!”.

Şi, în timp ce vorbea românca, l-am văzut pe grec că se face mic şi parcă vroia să se ascundă. Vorba aceea, om la cincizeci de ani şi avocat să i se spună de o fată la treizeci de ani că nu ştie să se poarte! Dar nu avea ce spune pentru că ştia că acesta era adevărul! Şi, după ce şi-a terminat românca discursul, a început grecul să-şi ceară scuze şi a promis că de câte ori o va întâlni o va saluta el. Şi pot să spun că a ieşit grecul din birou mai mult cu spatele, salutând şi cerându-şi scuze. Nu am răbdat să nu-i spun „bravo” din toată inima acelei românce care a fost la înălţime din toate punctele de vedere!

Şi după cum am mai spus, grecii sunt foarte naţionalişti şi ţin la neamul lor mai mult ca la orice. De aceea vreau să mai povestesc o întâmplare: o femeie română mergea pe stradă şi, pentru că mai trecuse pe acolo, ştia că puţin mai încolo se afla un moşuleţ care împărţea la lume un fel de pliante, predicând în acelaşi timp. Pliantele le avea pe o măsuţă. Când a ajuns românca în dreptul lui, s-a oprit. Ştia că bătrânelul face parte dintr-o sectă numită „martorii lui Iehova”. El i-a întins un pliant. Românca l-a lăsat cu mâna întinsă şi i-a zis: „oare nu e ruşinos pentru un grec care trăieşte într-o ţară ortodoxă de două mii de ani să facă asemenea lucruri şi să propovăduiască o credinţă eretică apărută de câţiva zeci de ani?”. Săracul grec aproape că şi-a înghiţit limba şi i-a pierit tot cheful de a propovădui când a fost atins la naţionalism. Şi a rămas cu gura căscată uitându-se după străina care a plecat liniştită!

Aceeaşi română, aşteapta în staţia de autobuz, iar lângă ea mai era o grecoaică. La un moment dat, românca a întrebat-o pe grecoaică dacă autobuzul opreşte la biserica Sfânta Treime. Grecoaica a spus că nu ştie şi apoi a început să defaime biserica şi pe preoţi zicând: „ce vă tot duceţi la biserici şi-i ascultaţi pe preoţi care sunt mincinoşi”.

De fapt românca îi spusese că la acea biserică fuseseră aduse Darurile Magilor din Sfântul Munte Athos. Şi grecoaica şi-a continuat insultele zicând: „Ce daruri, ce sfinte moaşte, ce icoane, toate se fac numai pentru bani şi sunt minciuni”.

Atunci românca i-a zis: „Doamnă cum puteţi să spuneţi asemenea lucruri, oare dumneavoastră nu aveţi icoane acasă?”.

„Eu, icoane, a zis grecoaica, departe de mine asemenea lucruri, eu sunt atee”.

Atunci, un bărbat grec, care era la trei paşi mai încolo şi a auzit discuţia, s-a

întors spre grecoaică şi făcând doi paşi spre ea i-a zis: „nu ţi-e ruşine să vorbeşti în felul acesta şi mai eşti şi grecoaică, ruşine să-ţi fie, mă faci să vin şi să-ţi trag doua palme peste gură. Cum poţi tu vorbi în felul acesta despre Biserică şi despre preoţi, oare nu ştii că datorită bisericii există Grecia astăzi? Mă faci să mă enervez şi să-mi stric pacea, ruşine să-ţi fie!”.

Iar alte două grecoaice, care erau aproape de cea atee, s-au îndepartat de ea ca de o femeie ciumată. Între timp a venit autobuzul şi au plecat.

O dată a întâlnit un om care striga la toata lumea: „Pocăiţi-vă! Lăsaţi păcatele şi întorceţi-vă la Dumnezeu! Pocăiţi-vă că vin timpuri grele!”. Şi aşa striga acest bătrânel toată ziua, împărţind un fel de foi pe care erau scrise învăţături ale Bisericii Ortodoxe. L-a văzut de mai multe ori făcând acelaşi lucru.

O dată l-a întâlnit în staţia de metrou şi în timp ce el striga la oameni să se pocăiască, cei din jur se uitau la el şi ziceau: sărmanul de el şi-a pierdut minţile şi nu ştie ce spune, alţii arătau cu mâna la cap spre alţii, dând de înţeles că este bolnav cu capul.

Românca, privind la cei din jur, şi-a zis în sinea ei: sărmanii de noi, el este mult mai sănătos şi mai conştient decât noi. Iar noi toţi suntem cei bolnavi care stăm nepăsători şi îl judecăm pe el. Şi apoi, apropiindu-se de bătrânel, i-a zis: „Bravo dumneavoastră! Eu nu aş putea face ce faceţi dumneavoastră, pentru că sunt prea mândră, bravo dumneavoastră!”. Atunci bătrânelul s-a uitat la ea plin de bucurie şi i s-a luminat toată faţa şi apoi scoţând câteva broşuri i le-a dat româncei. Apoi a început să propovăduiască cu mai multă râvnă.

Vedeţi cum sunt consideraţi nebunii pentru Hristos? Acest bătrânel care era pensionar îşi folosea timpul pentru ai chema pe oameni la Iisus Hristos. Ar fi putut sta şi el la căldurică acasă dar nu făcea aşa, ci se ostenea din dragoste, ca să-i aducă pe oamenii care îl considerau nebun la Hristos. Vedeţi câtă jertfă? El nu se supăra că era ocărât de unii şi era alungat de alţii, ci el propovaduia zilnic pe Hristos. Nu o oră sau două, ci toată ziua. Vă daţi seama câtă plată va avea acest bătrânel?

A mai fost o femeie, Steliana, care a murit de câţiva ani. Dormea pe bănci, prin parcuri, având acoperiş cerul şi aşternut pământul. Nu avea nimic, era ca pasărea cerului. Şi, în felul acesta, a ajuns la măsuri mari duhovniceşti, cunoscând multe lucruri dinainte.

Am avut şi noi o româncă care colinda toată Atena, ajutând pe românii mai săraci. Nu ştia ce-i aia odihnă. Noaptea mergea pe la supermarketuri şi căuta prin lucrurile care erau aruncate de acolo. Şi, ce găsea bun, le aduna pe toate şi mergând pe jos cu ele în spate, le ducea la câte o familie de români mai săraci şi le punea la uşa.

Odată a fost văzută cu o saltea mare pentru pat. A dus-o în spate traversând toată Atena pe jos până a ajuns cu ea la familia care avea nevoie.

Uneori se purta mai ciudat ca să o considere oamenii nebună. Locuia într-o clădire pustie din mijlocul Atenei care nu avea geamuri şi uşi, dormind pe pământ. Muncea pe unde apuca iar banii îi împărţea la cei care aveau nevoie.

Odată a reuşit să strângă şase sute de euro ca să-şi facă acte de şedere în Grecia, pentru că pe timpul acela se faceau multe controale şi pe cei pe care îi prindea poliţia, îi băga la închisoare.

Într-o zi, a aflat că un băiat român care nu avea acte a fost prins de poliţie şi închis. Atunci s-a dus şi a plătit un avocat cu banii pe care îi avea şi l-a scos pe băiat din închisoare! A dat până la ultimul ban şi de aceea nu a mai putut să-şi facă acte. Şi nici că şi-a mai făcut vreodată. Prefera să dea bănuţul la cei care aveau nevoie.

A plecat de vreo trei ori în România pe jos şi s-a întors în Grecia tot pe jos. Spunea că de ce să cheltuiască atâţia bani când poate să meargă pe jos. Şi nu era tânără, având peste cincizeci de ani.

Ea nu mânca niciodata la masă iar dacă mergea la cineva, aştepta să mănânce ce-i de-ai casei, apoi lua şi ea resturile ce rămâneau în farfurii şi le mânca zicând că nu merită ea ca să strice mâncarea bună.

Odată, un stareţ care o cunoştea, i-a dat un metoc de-al mănăstirii ca să aibă grijă de el. Metocul cuprindea o bisericuţă şi o casă, trebuia să aprindă candelele zilnic şi să menţină curăţenia. Iar duminica, când venea un preot să facă Sfânta Liturghie, să-l ajute cu tot ce trebuia.

A stat acolo o perioadă îngrijindu-se de toate cu multă dragoste şi, cu toate că era departe de Atena, tot mai cobora din când în când pe jos ca să mai facă câte o faptă bună.

Odată s-a urcat într-un copac din curtea metocului ca să-l curăţe, copacul era destul de mare şi urcându-se aproape de vârf ca să taie o creangă uscată, a căzut de acolo.

Căzătura a fost destul de puternică, în cădere s-a lovit de câteva crengi iar în contact cu pământul, şi-a rupt un picior. A vuit pământul când s-a lovit de el. În apropiere era o cafenea şi la o masă afară erau trei bărbaţi care îşi beau cafelele, iar când au văzut de la ce înălţime a căzut, s-au repezit toţi trei ca să o ajute iar ea, ca să n-o atingă, s-a sculat cu greu şi a început să sară într-un picior şi să facă tot felul de nebunii. Atunci cei trei s-au oprit speriaţi neştiind ce să facă. Nu le venea să creadă cum poate să sară într-un picior, după ce a căzut de la o asemenea înălţime şi lovindu-se de atâtea crengi. Au zis că este nebună şi au lăsat-o în pace.

Aflând stareţul că şi-a rupt un picior, a venit şi a dus-o cu maşina la un spital. Dar a fugit noaptea din spital neapucând doctorii să i-l pună în ghips. Apoi şi l-a legat ea între două beţe şi până i s-a prins, mergea aşa, sprijinându-se de o cârjă.

Până la urmă, după ani de zile de nevoinţă şi nebunii, s-a întors în România şi s-a auzit că s-ar putea să fi intrat într-o mănăstire pentru totdeauna. Ar fi multe lucruri de spus despre ea dar mă opresc aici ca să nu mă lungesc prea mult.

Familii de români

Am cunoscut o familie tânără de români care se respectau şi se iubeau foarte mult. Nu se certau niciodată. El se ducea la muncă iar soţia stătea acasă, se ruga şi îl aştepta cu mâncarea caldă. El muncea din greu dar cu drag. După ce termina munca, venea cu toată viteza acasă şi, după ce mâncau, stăteau de vorbă ore întregi. Spuneau că nu s-au plictisit niciodată unul de celalalt. Se rugau împreună iar uneori fiecare se retrăgea separat în cameră de rugăciune şi se rugau din toată inima. Aveau o cameră de rugăciune în care nu intrau decât când tămâiau şi se rugau. Candela era mereu aprinsă în faţa icoanelor. Pentru simplitatea şi credinţa lor, s-au făcut multe minuni cu ei, şi le-a dat Bunul Dumnezeu şi Maica Domnului copii pe măsură. Pot spune că sunt o familie model.

Altă familie are patru copii. Soţul munceşte, iar soţia se îngrijeşte de ei. Dacă aţi şti cu câtă răbdare îi creşte! Nu au televizor în casă, pentru că televizorul strică mintea curată a copiilor. Ştiţi cum le umple timpul? Pe unul îl duce la şcoală, unul la grădiniţă iar ceilalţi acasă. După amiază se duc cu toţii în parc şi îi lasă să-şi consume energia, să alerge şi să se joace. Seara le citeşte întotdeauna din vieţile sfiinţilor. Uneori, fiind obosită, adoarme cu capul pe carte în timp ce citeşte. Atunci copii strigă la ea: Nu dormi mamă, că nu ai teminat de citit, mai vrem să ne citeşti! A început să le placă foarte mult vieţile sfinţilor şi fiecare are câte un sfânt iubit la care are evlavie.

Odată, unul din copii privea într-un colţ al camerei şi zâmbea şi se bucura. Atunci mama lui l-a întrebat ce vede, de ce se uita acolo? Atunci copilul i-a zis că acolo este Maica Domnului şi se uită la el zâmbind!

Oare ştiţi câte lucruri frumoase văd copii dacă adorm seara în rugăciune şi nu la televizor. Duminica şi în sărbători îi duce întotdeauna la Biserică şi îi împărtăşeşte. Dacă aţi vedea ce sănătoşi sunt toţi şi plini de energie. Uneori îţi pun nişte întrebări duhovniceşti de te minunezi şi nu ştii ce să le răspunzi. Aşa trebuie să fie copii. Şi asta se datorează părinţilor cu frică de Dumnezeu, care au dragoste între ei şi îşi cresc copiii cum trebuie, îşi fac timp pentru copii. De aceea vă rog să nu lăsaţi să vă educe televizorul copiii, pentru că vi-i nenoroceşte cu totul şi îi îndepărtează de realitate!

Cutia diavolului

Săraca omenire care se ghidează după televizor şi după ştirile care se dau acolo, trăieşte într-o minciună. Am să vă dau câteva exemple că la televizor se falsifică totul şi se dă numai ceea ce trebuie să ştie omul. Vedeţi câte reclame se dau? Orice lucru care nu este bun are nevoie de reclamă ca să se poată vinde. Ce-i bun se vinde şi fară reclamă!

Să zicem că aţi văzut cu toţii la televizor ce s-a întâmplat cu cele două blocuri zgârie-nori din America, cele pe care şi le-au dărâmat americanii pe 11 septembrie. S-a dat

pe toate canalele, a plâns multă lume. S-au dat filmări cum a intrat avionul într-unul din ele, cum s-a dărâmat, cum se aruncau oamenii pe geamuri şi, după ce s-a atins coarda sensibilă la toată lumea, s-a anunţat că au fost dărâmate de terorişti, de o reţea musulmană, de arabi care au preluat sub controlul lor avioanele de pasageri, care apoi au fost forţate să intre în blocuri.

Până aici totul pare adevărat şi bineînţeles că toată lumea s-a ridicat împotriva lumii arabe, acuzându-i şi blestemându-i! Iar cei care au avut rude victime, care au murit în acele blocuri, vă daţi seama de poziţia lor şi ura faţă de arabi. Şi apoi s-a spus că al treilea avion a lovit Pentagonul, atentând la viaţa Preşedintelui.

Acum să vedem care este adevărul. Recent am văzut un documentar făcut de un american care se afla în apropierea blocurilor când s-a întâmplat dezastrul. Nefiind mulţumit de ce s-a spus la ştiri, a început să caute mărturii. A stat de vorbă cu un pompier care se afla în partea de jos a unuia din blocuri. Şi acesta a spus că a auzit cum exploda fiecare etaj. Exista explozibil pus din timp la fiecare etaj. De fapt aşa se dărâmă o clădire înaltă. Aşa fac cei cu demolări ca să nu afecteze clădirile din jur. Apoi a apropiat imaginea cu avionul care s-a lovit de bloc şi s-a văzut destul de clar că avionul nu era de pasageri ci unul militar american fără geamuri, care era teleghidat. Adică condus de jos, fără pilot. Iar pe burta lui se vedea aplicată o bombă care la momentul impactului cu blocul a explodat. Blocul a fost lovit undeva în partea de sus şi totuşi s-a dărâmat până jos. După toate calculele, e imposibil ca un avion să facă aşa ceva.

S-a spus că al treilea avion a lovit Pentagonul. Ceea ce este de mirare e că aici avionul a făcut o gaură de patru metri pătraţi şi apoi au venit pompierii cu maşinile şi au turnat atâta apă până au reuşit să dărâme o bucată de placă care se rezema pe acel perete. E chiar de râsul lumii. Acolo un avion dărâma un zgârie-nori şi alt avion la fel cu primul reuşeşte să facă doar o mică gaură în zid. Aici a fost altceva! S-au folosit de un avion jucărie, teleghidat, căci nu vroiau să-şi facă pagube prea mari! Ci doar vroiau să arate că s-a atentat la viaţa preşedintelui.

Dar oare ce s-a întâmplat cu avioanele adevărate, care transportau pasageri? Foarte simplu, puteau fi distruse în aer de avioane militare ca să dispară de pe hartă.

Alt lucru ciudat este că acele două blocuri au fost asigurate cu câteva luni înainte, deci, într-un cuvânt, şi-au luat banii înapoi cei în drept. Dar alt lucru şi mai ciudat este ca în acele două blocuri lucrau in jur de trei mii de evrei dar din „întâmplare” în ziua aceea nu a fost nici unul la muncă!

Sper că nu e nevoie să spun mai multe, ci vă las pe fiecare să deduceţi ce vreţi! Aceste lucruri le-am văzut în documentarul video care explica destul de clar nelă-

sând semne de îndoială. Dacă o să mă întrebati de ce conducerea Americii şi-a făcut acest lucru, am să vă spun că e simplu! Aveau nevoie de un motiv serios ca să înceapă războiul cu ţările arabe şi, în felul acesta, au fost susţinuţi de lumea întreagă!

Oare ştiţi că, înainte de a merge să bombardeze Serbia, americanii au făcut un film prin care căutau să dovedească cât de chinuiţi sunt oamenii din Serbia? Au fost şi au făcut unele filmări în Serbia pe care le-au falsificat. Şi apoi, după ce au aruncat praf în ochii oamenilor prin filmul acela, s-au dus şi au bombardat-o! Tot ei le dădeau armament albanezilor din Kosovo ca să-i omoare pe sârbi.

Apoi au fost bombardate cele mai vechi şi mai frumoase mănăstiri ale sârbilor. Multe din ele se aflau în afara oraşelor sau în păduri. Americanii s-au scuzat spunând că a fost din greşeală. De fapt a fost o luptă deschisă împotriva ortodoxiei!

Oare ştiţi că grecii adunau ajutoare şi le transportau cu tir-urile în Serbia, dar a fost bombardat podul pe care treceau, de avioanele americane, ca să nu mai poată trece să-i ajute? Sper că ştiţi că şi cel de al doilea război mondial a fost plătit de aceiaşi oameni ca să înceapă. Dădeau bani şi la unii şi la alţii. Şi s-au omorât milioane de oameni între ei pe când alţii care au plătit stăteau şi se distrau.

Să ştiţi un lucru: că dacă o ţară vrea ca să-şi bage legi dure împotriva cetăţenilor ei, mai întâi pregăteşte terenul. Vor prezenta ştiri la toate posturile de televiziune şi prin presă, arătând situaţii convingătoare.

Dacă vrei să-i tai la om salariile, pensiile şi să scumpeşti produsele, îi prezinţi omului criza financiară! Mai nou se spune că în România se va impune ţăranilor să plătească şi apa pe care o consumă din fântânile lor.

S-a ajuns să se spună că omul are dreptul asupra pământului din curtea lui doar jumătate de metru la suprafaţă iar ce se află în pământ este al statului. Mereu se spune că: cutare lucru este al statului, că trebuie să plăteşti impozite duble statului, că statul a făcut împrumut de la Banca Mondială spre binele ţării, dar românul nostru nu a văzut nici un leu, pentru că banii s-au dus la băncile străine din România!

Statul român

Stau mereu şi mă gândesc oare cine este acest stat despre care se vorbeşte mereu? Oare pe cine reprezintă el, sau cu câte linguri mănâncă? Eu sunt mai nepriceput decât Moş Ion Roată care a participat la unire!

Deci, dacă înţeleg eu bine, înseamnă că statul român cuprinde toată suflarea din România. Deci dacă cel care guvernează are o pâine, trebuie să o împartă cu toată suflarea din România. Iar dacă are un ban, la fel ar trebui să-l împartă! Deci, ce are statul român, trebuie să împartă până la ultimul om din România.

Şi atunci, cum vii dumneata care ai fost ales în fruntea ţării şi îl pui pe om să-ţi plătească apa din fântână şi aerul pe care îl respiră? Nu înţeleg! Nu cumva eşti trădător şi iei drepturile şi pâinea românilor şi le dai străinilor pentru interese proprii?

Deci, dacă statul român reprezintă toată suflarea din România, atunci de la preşedinte şi până la ultimul ţăran, de la Vlădică şi până la opincă, toţi trebuie să aibă aceleaşi drepturi şi să lupte pentru binele ţării. Nu pentru a o sărăci şi pentru a pune mereu legi care îi iau omului libertatea cu totul şi îl aduc la sapă de lemn.

Dacă conducerea ţării îşi bate joc de oameni şi dă legi care sărăcesc ţara, nenorocind-o, atunci trebuie schimbată!

Poporul român, Sfinții români și Biserica Ortodoxă română

Acest stat, despre care vorbeam, trebuie să lupte pentru binele ţării şi dacă vrea să dea o lege, atunci să-i întrebe pe oameni, spunându-le care este scopul ei. Şi dacă oamenii sunt cu toţii de acord, atunci să intre în vigoare. România nu are nevoie de legi care vin din exterior şi sunt impuse forţat!

Suntem ţară ortodoxă de două mii de ani şi ştim să ne conducem singuri! Am

făcut faţă atâţia ani turcilor şi tătarilor şi nu am avut nevoie de ajutorul nimănui! Nu ne trebuie pământul şi bunurile altor ţări, dar nici nu vrem să ni se jefuiască ale noastre! Dacă avem ceva care ne prisoseşte, le dăm noi de bună voie, fără să ni le ceară nimeni! Suntem un popor ospitalier şi am ajutat întotdeauna pe cei care au avut nevoie. Dar, ceea ce vrem, este să ne păstrăm libertatea noastră de ţară ortodoxă. Ţară care a reuşit să supravieţuiască datorită credinţei!

Biserica a fost întotdeauna sprijinul oamenilor!

Oare ştiţi că Sfântul Ştefan cel Mare, înainte de a pleca la război, poruncea tuturor ostaşilor să se spovedească şi să se împărtăşească, iar el se ducea şi se spovedea la Sfântul Daniil Sihastrul şi aşa plecau la război, având pe steag pictată icoana Sfântului Gheorghe purtătorul de biruinţă?

Veneau turcii cu o sută de mii de ostaşi iar Ştefan cel Mare îi întâmpina cu zece sau douăzeci de mii! Oare v-aţi pus întrebarea de ce îi învingea întotdeauna pe turci, cu toate că fiecare ostaş român trebuia să lupte cu zece turci? Fraţilor, prin aceasta arată Dumnezeu că războiul era purtat de El, pentru că iubea poporul român care era simplu şi credincios! Ostaşii, fiind împărtăşiţi, Îl aveau pe Iisus Hristos în ei şi cei care mureau în război deveneau mucenici! Pentru că îşi puneau viaţa pentru a-şi salva ţara, şi când zic ţara, îi cuprind pe toţi bătrânii, femeile şi copiii care rămâneau în urma lor!

Noi nu am fost un popor cotropitor. De aceea, eu nu sunt de acord cu românii care s-au dus şi s-au angajat prin legiunile străine (mercenari), prin diferite ţări, pentru bani. Românule, să nu mai faci aceasta, să ucizi pentru bani, pentru că îţi pierzi sufletul şi îţi trădezi strămoşii!

Să ştiţi că pământul ţării noastre este sfânt de la un capăt la altul şi, când păşim pe el, călcăm pe moaşte de mucenici, începând de la începutul creştinismului şi până la mucenicii din perioada comunistă şi chiar după aceea.

S-a ajuns la noi în ţară, o ţară ortodoxă de două mii de ani, care a supravieţuit datorită Bisericii Ortodoxe, să ne fie frică să vorbim liber despre ortodoxie şi să o apărăm! Trebuia ca după aşa-zisa revoluţie din 1989, atunci când s-a scos secera şi ciocanul de pe steagul românesc, să se pună sfânta Cruce, aşa cum o au grecii.

Cred ca ştiţi că Sfântului împarat Constantin cel Mare i s-a arătat sfânta cruce pe cer sub formă de stele, iar dedesubt era scris: „Întru acest semn vei birui!”. Şi atunci a poruncit să facă o cruce de aur care să o poarte înaintea oştirii. Iar soldaţii şi-au însemnat sfânta cruce pe arme şi chiar pe trupurile lor şi astfel au biruit. Eu cred că nici acum nu e prea târziu.

Am auzit că mai are o ţară steagul exact ca al nostru şi una din ele trebuie să şi-l schimbe. Eu aş propune ca să adauge românii sfânta cruce pe steag şi atunci e rezolvată problema!

Am pornit de la ideea cu manevrarea populaţiei prin mass media şi v-am dat câteva exemple prin care de obicei conducerile ţărilor îşi manevrează popoarele pe care le conduc. Au să-şi arunce singuri clădiri în aer, până reuşesc să pună legi împotriva aşa zişilor terorişti care, de fapt, o să ajungă să-l controleze cu totul pe sărmanul om. Să nu mai poată face un pas fără să fie controlat şi urmărit!

Dacă citim la sfinţii părinţi, vedem că Dumnezeu, înainte de a-i da un dar unui om, îi îngăduie mai întâi să treacă printr-o ispită şi dacă biruieşte îi dă darul şi îl umple de Har!

Acelaşi lucru încearcă să facă şi diavolul, dar sub altă formă. Se foloseşte de oamenii din conducere şi când vrea să mai bage o lege care luptă împotriva Ortodoxiei şi îi nenoroceşte pe oameni, atunci îşi pregăteşte terenul dinainte prin diferite scene cum am spus mai înainte şi prin tot felul de minciuni, pe care le împrăştie prin mass-media.

Acum s-a ajuns la o luptă deschisă, pe faţă, împotriva Ortodoxiei. De aceea nici nouă nu trebuie să ne fie frică. Ci trebuie să luptăm deschis şi să ne apăram credinţa. Dacă ne vom pierde credinţa, va fi vai şi amar de noi. Vom pierde totul, vom fi morţi sufleteşte, vom ajunge ca animalele care ştiu doar să mănânce, să doarmă şi să facă ce li se spune.

Fraţilor, Dumnezeu ne-a făcut să fim liberi, în primul rând sufleteşte, să nu fim robiţi de nici o patimă şi apoi trupeşte, adică să gândim liber şi să fim o ţară liberă care ştie să-şi păzeasca ogorul şi să-şi mulgă vaca, fară să vină cei de la Bruxelles să ne înveţe!

Avem o ţară frumoasă şi bogată! Să ne luptăm să o păstrăm liberă şi să o apărăm. Să-i apărăm credinţa prin care am dăinuit ca neam atâta timp. Dacă ne vom pierde credinţa, vom fi ca un copac căruia i s-au tăiat rădăcinile. Ne vom ofili încetul cu încetul şi ne vom usca, apoi la prima furtună vom dispărea. Dar am încredere în Bunul Dumnezeu în Maica Domnului şi în rugăciunile tuturor sfinţilor care au pătimit în România, mai ales în perioada comunistă, că nu vor lăsa ţara noastră să fie distrusă cu totul!

Sunt sigur că jertfa mucenicilor din perioada comunistă va înflori şi va rodi! Ce oameni capabili am avut noi în toate timpurile. Ce să zicem, de Eminescu, care a fost un geniu? Cât de frumoase sunt poeziile şi cred că ştiti cât de mult a luptat el prin scris pentru apărarea ţării. Am auzit că şi el a fost ucis. Mai întâi a fost dus la spitalul Socola.

Aveau nevoie să arunce cu murdării pe memoria lui, zicând că a fost nebun. Iar acolo, în timp ce se plimba prin curte, i-au aruncat de la etaj o cărămidă în cap, zicând ca i-a aruncat-o un nebun. Şi de acolo i s-a tras moartea. Apoi s-au scos zvonuri că a murit din cauza unor boli urâte, ca să îi întunece memoria. Dacă sunt adevărate cele pe care le-am auzit, atunci este în rândul mucenicilor.

Şi revenind iaraşi la românii din străinătate, eu cred că, cu timpul, mulţi dintre ei se vor întoarce înapoi în România. Vor lupta alături de cei din ţară şi vor ridica ţara din sărăcia în care se aflǎ. Mulţi, lucrând prin străinătate, au adunat experienţă şi au învăţat lucruri noi. Le doresc să împărtăşească experienţa lor şi celor din România, dar numai cea bună, nu şi cea rea. Lucrurile rele pe care le-au învaţat în străinătate, să le lase la graniţă şi să treacă în România numai cu lucrurile bune şi folositoare. Şi, în primul rând, să nu aducă credinţe străine de cea ortodoxă. Dezbrăcaţi-vă de toate lucrurile şi obiceiurile rele ca de o haină şi întorceţivă curaţi în ţară! Fiţi români buni şi creştini buni!

Diavolii de la garda financiară

Şi acum, să revin iaraşi în ţară cu o problemă de care se lovesc oamenii! Mulţi îmi scriu sau îmi telefonează, spunându-mi că au probleme cu garda financiară. Multe firme şi societăţi au fost falimentate şi închise din cauza gărzii financiare. Chiar de eşti legal sau nu, trebuie să plăteşti amenzi. Au fost cazuri când au venit şi au spus fără să facă control: trebuie să plăteşti, să zicem o sută de milioane. Dacă nu vrei să plăteşti, îţi facem control şi tot îți găsim noi ceva şi atunci te punem să plăteşti mai mult.

Altul avea şi el un chioşc şi au venit şi l-au amendat cu valoarea pe care o câştiga el într-un an de zile. Pe altă femeie au amendat-o cu patru sute de milioane pe motiv că firma de unde cumpără ea marfă se închisese şi o acuzau pe ea, care de fapt plătise totul legal şi T.V.A. şi tot ce trebuia. Au ajuns până la tribunal, i-au blocat conturile şi au pus-o sub supraveghere.

Vă întreb pe voi care sunteţi în garda financiară, oare nu vă este milă de ţara

aceasta care este la faliment şi de oamenii care mai au câte o societate, câte un magazin şi care abia mai supravieţuiesc? Oare nu vă gândiţi că se mai întoarce roata şi puteţi ajunge şi voi pe drumuri? Oare nu sunteţi conştienti că şi voi contribuiţi la falimentarea ţării?

Ar trebui să puneţi umărul şi să ajutaţi, să vă gândiţi că există Dumnezeu deasupra care le vede pe toate. Şi chiar există vorba în popor care spune că: „ceea ce ţie nu-ţi place, altuia nu-i face”.

Aţi ajuns să băgaţi groaza în oameni. Chiar recent am auzit o glumă pe seama voastră: „într-o bancă au intrat trei inşi cu pistoale automate şi au strigat: suntem hoţi şi am venit să prădăm banca, toata lumea la pământ. Atunci directorul băncii făcându-şi cruce a zis: slavă lui Dumnezeu, că am crezut că este garda financiară”.

Sfântul Ioan Gură de Aur

Oameni buni, unde am ajuns? Unde sunt cei care se jertfeau pentru ţară, ca să nu ajungă pe mâna străinilor? Acum se primesc ordinele direct din străinătate, iar conducerea noastră salută şi execută, după cum spunea cineva într-o revistă.

Fac un apel către toţi care îşi iubesc ţara şi îi doresc binele indiferent de funcţiile pe care le au şi îi rog să facă ceva pentru ţara noastră. Să pună fiecare umărul şi să o sprijine şi să mărturisească credinţa ortodoxă prin care am dăinuit ca neam atâta timp!

A venit timpul când nu trebuie să mai tăcem şi nu trebuie să ne fie frică ca să ne mărturisim credinţa şi să o apărăm! Dacă va dispărea credinţa ortodoxă din ţara noastră, atunci va dispărea şi ţara. Acestea două au mers întotdeauna împreună şi, prin credinţă, am reuşit să ne menţinem liberi. Credinţa ne-a dat curajul ca să-L mărturisim pe Iisus Hristos şi să ne apărăm ţara!

Vă rog şi pe cei care sunteţi în conducerea Bisericii să fiţi mai activi şi să puneţi umărul, acum când oamenii au nevoie mai mult ca oricând! Am înţeles situaţia care era pe timpul comuniştilor dar acum se spune că este libertate şi nu ar mai trebui să existe

frica, care pătrunsese peste tot atunci, în timpurile acelea.

Oare ce ar spune Sfântul Ioan Gură de Aur dacă ar trăi în timpurile noastre? Eu nu cred că ar sta liniştit şi ar vorbi în şoaptă, ca să nu deranjeze pe mai marii lumii! Eu cred că ar striga cu mai multă râvnă decât a strigat pe timpurile acelea. Şi sunt sigur că ar fi fost prigonit şi ucis, nelăsându-l să vorbească mai mult, ca nu cumva să trezească lumea la realitate.

Dar oare în ziua de azi nu mai există nici un Ioan Gură de Aur, nici un Atanasie cel Mare? Aceştia nu ştiau ce este frica, pentru că-L iubeau pe Hristos şi-L aveau în inima lor!

Mă rog la Bunul Dumnezeu şi la Maica Domnului ca din fiecare ierarh al ţării noastre să ridice un sfânt Ioan Gură de Aur, pentru că astfel, prin viaţa şi cuvântările lor să întărească credinţa ortodoxă şi să tacă şi să amuţească cei care o defaimă şi luptă împotriva ei. Diavolul luptă de două mii de ani împotriva Bisericii şi va lupta până la sfârşit dar să nu uităm că Mântuitorul a spus că pe „Biserică" nici porţile iadului nu o vor birui!

Deci nu trebuie să ne fie frică. Biserica Ortodoxă va dăinui până la sfârşit şi va da mucenici până la sfârşit. Deci, români din ţară şi din străinătate, vă rog să vă păstraţi libertatea în Iisus Hristos şi să vă ajutaţi între voi! Şi să dea Bunul Dumnezeu şi Maica Domnului să ajungeţi cu toţii sfinţi! Iar dacă am supărat pe cineva prin cele scrise, îi rog să mă ierte! Dar să ştiţi că pe toate le-am scris cu toată inima din dragoste faţă de poporul nostru, care suferă atât de mult!

Să dea Bunul Dumnezeu să ne întâlnim cu toţii la Rai. Amin.